

HELEN SCHEUERER

VOWS
&
RUINS
ESKÜK
ÉS ROMOK

THEZMARR LEGENDÁI

HELEN SCHEUERER

VOWS
&
RUINS
ESKÜK
ÉS ROMOK

THEZMARR LEGENDÁI

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Helen Scheuerer: *Vows & Ruins – The Legends of Thezmarr Book 2*
First published in 2023 by Alchemy

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kósa Éva

BORÍTÓTERV
Maria Spada

ISBN 978-615-640-771-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Helen Scheuerer 2023
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Zsolt 2026

*Thezmarr valódi bajnokainak:
az olvasóimnak.*

A KÖZÉPVILÁG PRÓFÉCIÁJA

*A bukott királyság árnyékában, a vihar szemében
A sötétség leánya fegyvert ragad egyik kezével,
És uralja a halált a másikkal.*

*Amikor az ég feketébe borul, a végítélet napján
Meggzúnnik a Fátyol.
Mikor kardot ránt, megfordul a hadiszerencse.*

Eljő a tűz és a vér hajnala.

1. FEJEZET

Thea

Az elmúlt három hétben a vérfoltos gyakorlótér vált Thea otthonává, az ereiben lüktető düh pedig a személyes himnuszává.

Lány. Alkimista. Pajzshordozó. Nő. Őrző. Tanítvány. Lidércölő. Trónörökös.

Az összes rá aggatott név fényesen ragyogott, majd hamuként foszlott semmivé, ahogy minden erejével az egyetlen számára fontos címért küzdött: hogy *Vérkarddá* váljon.

A nyakában hordott sorskő állandó emlékeztetőként szolgált arra, hogy milyen kevés ideje maradt elérni ezt az álmot. Két és fél éve. Az emberöltőhöz viszonyítva csak egy szempillantás. Csepp a tengerben. Ki kellett használnia.

Thea megpörgette a pengét sebhelyekkel teli kezével, élvezte a valódi acél súlyát, az érzést, ahogy az ő akaratát követve hasította a levegőt. Ragadozóként körözött ellenfele körül, kizárva tudatából a bordái sajgását és a sérült, duzzadt ujjpercei keltette furcsa, bizsergő érzést.

– Ne táncolj körülöttem egész álló nap, Thea – sürgette Torge Elderbrock, a Medveölő, maga elé tartva a kardját.

Thea meg akart szabadulni a belsőjében felhalmozódott feszültségtől. Könnyed mozdulattal megperdült, pontos vágással támadva Torge védtelenül hagyott oldalát, a fegyvere ezüstösen csillogott a reggeli fényben.

A férfi is könnyedén hárított. A kardok csendülve ütköztek egymásnak, a Thea kezén végigfutó remegés újabb emlékeztető volt a Vérekardoknak a Fúriáktól kapott erejére, bár a gyakorlóharcok során visszafogottan használták.

A harcos nem is sejtette, hogy partnere is próbálja visszafogni magát.

Csak néhányan tudtak a Thea bőre alatt sistergő mágia-ról és arról, hogy miféle káoszt szabadíthatott el. A villámlás dalként csengett a fülében. Sziréndal az ősi mélységből, amely bármikor megidézhető, felfoghatatlan hatalommal kecsegtette. Sem a kezében szorongatott acél megnyugtató érintése, sem az izmai állandó sajgása nem tudta elnyomni a testét átjáró mágia sercegését.

– Gyerünk, Thea! – biztatta lelkesen Kipp az aréna széléről, és vigyorogva söpörte félre gesztenyebarna haját a szeme elől.

Cal, akit a saját gyakorlóharca után véres sebek és zúzódások borítottak, fütttyentett egyet bátorításképpen.

– Megöltél egy rohadt árnylidércet. Vele simán elbánsz!

– Egy kaszást – javította ki Thea, felé sem pillantva.

Cal és Kipp buzdítását hallva a büntudat szigete jelent meg a haragja tengerében. Többször is megpróbáltak beszélni vele az elmúlt néhány hét során, de nem igazán tudott mit mondani nekik, mert túl sok mindent még ő maga sem értett.

A kardját megpörgetve új állást vett fel, előkészítve az újabb támadást. A jobb karjára szíjazott Őrző-totem egymást keresztező kardjain megcsillant a napfény, amikor gyors, felfelé irányuló vágást indított az ideiglenes mentora felé.

Ideiglenes, mert a felesküdt mentora, Wilder Hawthorne, a Halál Keze, a középvilág leghírhedtebb harcosa, magára hagyta.

Az együtt töltött idejüket heves szélvészhez tudta volna hasonlítani, és végül felfedezték, hogy ki is volt ő valójában...

Delmira elveszett trónörököse. Egy *viharformáló*.

A férfi ekkor húzta meg a vonalat kettőjük között.

Miután Thea szabadjára engedte a viharmágiáját a tenger fölé magasodó szirtfalon, és eszméletét veszítette a megérőltetéstől, Hawthorne ágyában ébredt; a férfi kifürkészhetetlen arckifejezéssel ült mellette. Egyetlen futó pillanatra lelassult az idő, és az életét végigkísérő talány egy darabkája a helyére került.

Aztán pár perccel később Hawthorne egyetlen szó nélkül otthagya.

Azóta egyszer sem látta a nyomorultat.

Nem számított, hogy mennyit edzett, hogy mennyire gyötörte magát, mit sem enyhült a dühe. Fortyogott benne, összekeveredett a nyers mágiájával, és azzal fenyegetett, hogy lángtengerként tör ki belőle. Mindennél fontosabb volt számára, hogy Vérkarddá váljon. Hawthorne pedig esküt tett, hogy tanítani fogja. Hogy felkészíti a Nagy Rítusra.

Aztán mégis magára hagyta, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá.

Miután meggyújtott benne egy másik tüzet is. Az iránta érzett sóvárgás, a *vágy* a dühéhez hasonló forrósággal égett benne ebben a pillanatban is. Hiába próbálta kioltani.

Ezért különösen gyűlölte most.

Thea kifújta a levegőt, hárított, majd ismét lesújtott, ezúttal jobb irányú támadást színlelt, mielőtt brutális vágások sorát vitte be.

– Jó – ismerte el Torge, félreütve a kardját.

De Thea számított erre. Kikapott egy acélcsillagot a csizmájából, és csuklója villanásnyi mozdulatával elhajította. Az süvítve indult útnak, és egy közeli fához szegezte Torge ingének ujját.

– Azt mondtam, hogy ezúttal *csak kardokkal* – mordult rá ellenfele, a jégkék szemek elkomorultak a bosszankodástól.

– Muszáj kihasználnom minden előnyt – vágott vissza Thea.

Hosszú évekig gyakorolt titokban, és az ezalatt szerzett képességeit ki is akarta használni a célja elérése érdekében.

Torge izmai megfeszültek, és úgy húzta ki a dobócsillagot az elszakadt ruhájából, mintha holmi szösz lett volna.

– Ha továbbra is részt akarsz venni a közös gyakorlatocon, akkor meg kell tanulnod *szót fogadni*.

Thea tudta, hogy tisztességtelen volt a Medveölővel szemben, aki nagylelkűen felajánlotta, hogy foglalkozik vele a tanítványa, Cal és az elválaszthatatlan jóbarátjuk, Kipp mellett. De Torge nem ismerte a titkát. Nem tudta, miféle pusztítást szabadíthatna a királyságra. Nem tudta, hogy *veszélyes* őt tanítani.

Hol a francban van Hawthorne?

Úgy tűnt, hogy Torge ráértett arra, miért ennyire ingerült, és nagyot sóhajtott, nyilvánvalóan megunt már a gombaságát és a véget nem érő kérdezősködést.

– A szavát adta. Visszajön, amint módjában áll. Tudja, hogy az ő felelőssége a kiképzésed.

– Biztos? – motyogta Thea.

– Igen.

– Elég furán mutatja ki.

– Elég volt a nyavalygásból, Zoltaire! – dörrent rá Torge. – Ha van erőd panaszkodni, akkor van erőd arra is, hogy egy-nél több ellenféllel gyakorolj.

Cal felé intett.

– Gyere, Kipp, te is!

Thea átmozgatta fáradt vállát, makacsul felszegte az állát. *Végre*. Kihívásra vágyott; *szüksége* volt rá. Csak ez tudta lecsendesíteni a vihart.

A barátai fegyverrel a kezükben, kelletlen grimasszal közelítettek. Hetek óta a bőrükön érezték Thea kiújult, megszállott edzési vágyát, amelynek fájdalmas nyomai mindhármutestén ott virítottak. De Thea soha nem adta fel. Ragaszkodott hozzá, hogy folytassák akkor is, ha vérző sebekkel, megtörtten heverték a földön.

Ha nem edzhet Hawthorne-nal, és nem beszélhet Wren-nel, akkor fegyverré kovácsolja a dühét.

A húga neve harangszóként visszhangzott a fejében. Teljesen váratlanul érte Wren árulása, és azóta sem enyhült a fájdalmas szorítás a szívében. Sőt tovább fokozódott, táplálva a belsőjében tomboló vihart.

Thea nagy levegőt vett, és felmérte az ellenfeleit, elszánva magát, hogy tökéletesíti a Torgétól tanult új vágáso-

kat. Az aranyhajú Vérekard bólíntott feléjük, és Thea támadásba lendült. A láb munkája pontos volt, a súlyelosztása hibátlan. A beavatás óta csak elvétve tette le a kardját, szinte minden ébren töltött percét a harcra való felkészüléssel töltötte.

Meg is látszott a teljesítményén.

Izzadságtól csatakosan, sajtó tagokkal emelte a feje fölé a kardját, elsőként Calt vette célba. Barátja időben emelte védekezésre a pajzsát, Kipp pedig azonnal a hátába került. Thea nem törődött a másik feszült arckifejezésével, amely azt üzentek neki: nem ismeri fel az előtte álló, acsargó harcost; közelebb nyomult, teljes erővel sújtott le, hasított, vágott és kitért, ahogy Cal Kipp segítségére sietett.

Azt mondogatta magának, hogy ez *hasznos*, jót tesz nekik azzal, hogy ilyen vad és kíméletlen, mert így tudnak mindannyian fejlődni. A középvilágnak elit harcosokra volt szüksége, most még inkább, mint bármikor korábban.

Kipp hórihorgas, inas termete ellene dolgozott, és bár Cal vékony volt, és izmos, nem járta át a Vérekardok Fúriáktól származó ereje. Egyelőre nem.

Ezért Thea nem habozott. Nem kímélte őket. Visszaszorította mindkettőjüket, kénytelenek voltak hátrálni.

Thea megfélemedezett a fájdalomról és a kimerültségről. A dühe, a mágiája és a becsvágya félelmetes hajtóerővé vált a páros elleni harcban. Befélemedezett a csata ritmusába, és a semmibe veszett minden más.

Valahonnan a távolból hallotta Torge szavait, mintha valaki máshoz intézte volna őket.

Valami ilyesmit mondott: *Hagyd abba, Thea... Azt mondtam, elég!*

De őt teljesen hatalmába kerítette a kihívás.

Elég volt, Thea...

Szinte észre sem vette az égen gyülekező viharfellegeket.

Zoltaire, ez parancs volt!

Alig észlelte az arcát borító verejtéket és az iszonyat kifejezését a barátai arcán. Gépiesen sújtott le újra és újra, por kavargott a csizmája körül, szél csapott az arcába, ő pedig tovább küzdött.

Az acélsengés hangjának élt. A lelke mélyén érezte a dalát. Az ereiben száguldó villámok balzsamát...

Egy kard termett az övé előtt.

Az ütközésbe beleremegtek a csontjai, ő maga pedig hátatántorodott. Valami megváltozott.

Elvakította a győzelem vágya, a kétségbeesés, hogy méltóvá váljon a Nagy Rítusra, és azonnal talpra evickélt, bősen előrelendült.

Újabb erőteljes hárítás állította meg.

De ezúttal megértette, hogy mi történt. Elgyengült a karja, megingott a fegyver a kezében, ahogy a másiknak csapódott.

Naarvai acél.

Egy Vérekard fegyvere. Könnyedén védte az ő támadását, és a földre szorította a kardja pengéjét. Egy második penge feszült a torkának. Egy hideg csók. A kiontott vér ígérete.

Valahol a távolban villám szikrázott.

– Parancsot kaptál, alkimista – szólalt meg egy mély, tekintélyes hang.

Thea bárhol megismerte volna. Ez hozta vissza a halál széléről, ez suttocta a nevét az ajka előtt, ez törte össze a szívét ezer módon...

Ezüst tekintet találkozott az övével, és elakadt tőle a lélegzete. A Halál Keze magasodott fölé, hatalmas alakját vértől csöpögő fekete páncél borította. A Vérekard zengő

hangja minden józan észnek ellentmondva átjárta a csontjait, ahogy Wilder Hawthorne közelebb hajolt, és suttogva hozzátette:

– Vagy hívjalak inkább „hercegnőnek”?